

taller de creació

Reunim quatre persones que porten clubs de lectura

EL CLUB DELS LECTORS VIUS

Albert Carol Bruguera (la Bisbal d'Empordà, 1980) és tècnic auxiliar de biblioteca. Viu a Sant Pere Pescador i treballa a la Biblioteca de Figueres, on condueix dos clubs de lectura, l'un d'adults i l'altre de juvenil. És llicenciat en filologia hispànica i estudiant de documentació, i sempre ha estat lligat al món dels llibres: com a lector, llibreter, bloqueaire literari i dinamitzador de la lectura.

El que amaga la lectura

La senyora X és una lectora, llegeix a tothora, llegeix a qualsevol lloc. Cada dimecres ve a la Biblioteca i es carrega de llibres, alguns de triats a consciència, altres a l'atzar. Un dia em va confessar que havia llegit al sofà, al llit, a la taula de la cuina, al bar, esperant el metro o l'autobús, que havia llegit cuinant, mirant la televisió o fent la vertical, però que mai havia llegit en companyia. La vaig convidar a participar al nostre club de lectura i li vaig fer entrega d'un exemplar del proper llibre que tractaríem.

Les cadires eren col·locades en rotllana, la gent va seure i tot seguit vaig iniciar la sessió parlant de l'autor, de l'època, i reproduint uns fragments d'una entrevista sobre l'obra que ens havia reunit.

La senyora X semblava preocupada, una mica in-

quieta, i vaig proposar-li que iniciés la tertúlia amb la seva opinió. Ella, després d'uns segons d'incertesa, va confessar que tot i que és una lectora metòdica, d'aquelles que no deixen un llibre fins al final, aquest cop no havia pogut arribar gaire lluny. No entenia tota aquella ràbia, aquell fer i desfer de la parella protagonista. De fet, havia deixat la lectura molt abans del que hauria imaginat.

El senyor Z semblava irritat, obria els ulls com taronges i va aixecar el braç amb una tibantor fora mida. El senyor Z estimava l'obra que havíem llegit, era un incondicional de l'autor i va recitar-ne, amb aplom i vehemència, un fragment de gran bellesa.

La senyora X dubtava de si aquell fragment l'havia llegit o no, li semblava impossible no haver-lo

> Il·lustracions: Raül López (Cassà de la Selva, 1967).

Llicenciat en filosofia i lletres, diplomat en disseny gràfic i il·lustrador. Treballa a la secció gràfica d'*El Punt*.

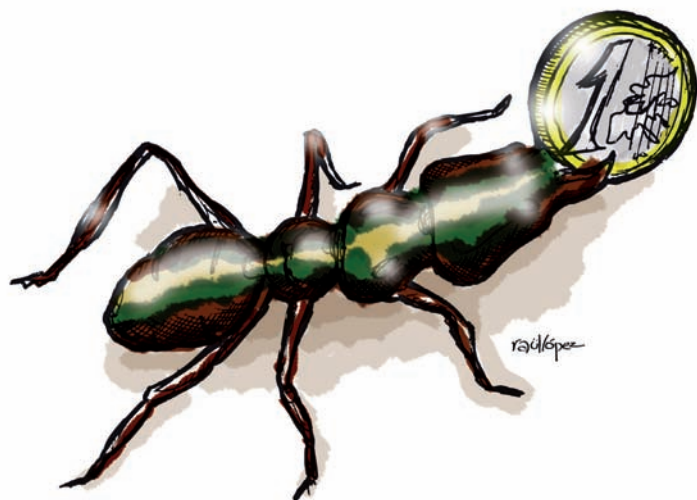
apreciat a les primeres pàgines de l'obra. Va girar la contraportada per estar segura de no haver-se errat de llibre.

En aquell moment van trucar a la porta de la sala. Van entrar tres personatges, un dels quals va confessar ser l'autor del llibre, mentre que els altres n'eren pròpiament personatges, concretament la parella principal.

Els vaig oferir una cadira i de seguida van reclamar la paraula per defensar la seva obra, el seu comportament i l'ardor desmesurada que es desprenia d'aquelles pàgines.

La tertúlia va ser apassionant, divertida, un pèl excèntrica. Es va allargar, encara, una hora ben bona. Quan tothom va abandonar la sala, la senyora X se'm va acostar. Em va felicitar per la trobada, per la bona idea dels convidats, i em va assegurar que aquella mateixa nit llegiria, aquest cop sí i de cap a peus, la novel·la.

Vaig celebrar el seu entusiasme i li vaig donar les gràcies per les seves paraules. Mentre tancava els llums, no em vaig atrevir a confessar-li que tot allò no ho havia pas organitzat jo, que semblava impossible que la gent no hagués recordat a l'autor que era mort des de feia més de cent anys. Vaig mig somriure a les fosques, tot pensant que, en definitiva, quan es comença un llibre no se sap mai què passarà.

Andreu Pérez i Mingorance, terrassenc

nascut el 1963, estudià filologia catalana a la UAB i va centrar els seus estudis en la literatura medieval, la paleografia i la codicologia, especialitat en la qual realitzà el doctorat. Ha rebut formacions diverses en el camp paleogràfic, escampades pel món. Després d'anys de donar classes, avui dia es dedica a escriure, a investigar en el camp de la literatura clàssica i medieval i a difondre i dinamitzar tant com sigui possible el món de la lectura.

M'han robat un elefant

Cal Gambo conserva encara un cert aire d'una altra època. També té un què de colonial, em recorda certs edificis vistos a Namíbia i a Sud-àfrica, però és clar que el moblatge actual, sobretot l'envidrat, hi contribueix. Una proximitat entre un món ja passat i la modernitat caòtica que ha suposat el turisme d'aquests últims 50 anys, l'envidrat de Cal Gambo convida a llegir, escriure, prendre el sol molt tranquil·lament i productivament. De ben cert que ja no és el lloc on moltes famílies passaven els estius a la dècada dels cinquanta, després de fer tot un viatge des de Barcelona fins a Flaçà, agafar l'autocar i baixar a l'Escala; tot un què. No, Cal Gambo ara és un lloc d'aquells amb molt d'encant, tal com es diu avui dia, però per a mi continua sent el lloc on les meves tietes àvies estiuejaven i on jo vaig fer per primer cop amb elles una reunió literària. No us l'explicaré ara, no escau.

La primera proposta de dur un grup de lectura a l'Empordà la vaig rebre assegut al costat de Cal Gambo. La proximitat de les ruïnes d'Empúries m'hauria d'haver fet pensar en Na Caterina Albert, bonic i delicat pensament hauria estat, però no: vaig pensar en